

Obligatorietat.—Aquesta obligatorietat fa antipàtica la “Previsión Médica Nacional”. No en tenim prou i massa ja, que ens obliguin a col·legiar-nos? Jo crec que s’ha de donar facilitats al qui vulgui assegurar-se, que s’ha de predicar la conveniència de fer-ho, que fins s’ha d’estimular tot el possible, si es vol, però no coaccionem la llibertat individual, que és el do més preciós de l’ànima humana. No afegim un jou més a l’home, sobre dels ja excessius que ha de suportar. És veritat que el reglament de la “Previsión Médica Nacional”, no ens obliga als actuals metges a inscriure’ns-hi, però l’art. 36 fa obligatòria la inscripció en una o altra mútua, als que acaben la carrera i volen exercir-la, i precisament, el no obligar-nos a nosaltres, fa que puguem més folgadamente defensar la nostra tesi, ja que no pot atribuir-se a egoïsmes.

Conflictes.—Com ja s’ha dit repetides vegades, amb la creació de la PREVISION NACIONAL ens crea a nosaltres i a totes les mutualitats existents, un conflicte i un gros perill. Reconeixem, però, la justícia de respectar-les, però només reconeixem la justícia. No és que ens hagin fet cap favor, que ens obligui a un agraïment.

Una altra justícia que haurem de reconèixer, però que tampoc ens obliga a res, ja que no és més que justícia seca en tot cas, sembla que serà d’adjudicació a les mutualitats respectades, de la part alíquota que els correspongui del rendiment dels certificats, en la part destinada a previsió. Això de totes maneres tinc entès que ha estat molt regatejat, per creure que nosaltres demanàvem privilegis. Quelcom deu haver-hi hagut, quan una cosa tan clara i tan justa ha motivat repetits viatges dels representants del Sindicat, amb les molèsties i despeses corresponents, i no deu pas estar resolt encara el conflicte, quan encara no ha sortit a la “Gaceta”, que jo sàpiga, i consti que me n’he preocupat.

De moment se’ns planteja la qüestió següent: Aquells de la nostra terra que ingressin a la P. M. N. i no a la Mutual del Sindicat, en rigor de justícia els hi toca la part alíquota dels certificats, que la caixa de la Mutual haurà d’ingressar en la de la P. M. N. Això de si ja portarà dificultats, regateigs i fins sembla que ja des del principi, temptatives de concert, en les quals ens to-

carà rebre, perquè ells—els del Consell—són més i per tant més forts, i perquè els semblarà que ja ens fan prou favor de reconèixer la nostra justícia.

Però queda una altra qüestió: I els que pertanyin a les dues? No se’ls comptarà en la liquidació? No és fàcil, ni seria just. Serien gravosos a la P. M. N. Ingressarà la seva participació íntegra a la P. M. N.? Tampoc és just. Llavors seria la M. del S. la perjudicada. La meitat a cada banda? Llavors sortirien perjudicades les dues i només afavorits els individus que es trobessin en aquest cas. El més lògic i més just seria que la seva part ingressés íntegra en una o altra caixa, i que en la contrària se’ls excloés dels beneficis, però, quina complicació!

Com es va veient, el problema està prenyat de conflictes actuals, sense perjudici dels que vindran.

Ens queda l’esperança del fracàs de la P. M. N. cosa freqüent quan falta una base moral ben sòlida; és molt fàcil que es compleixi en aquella la sentència popular: “De mal just ve l’anyell, que el diable s’emporta la pell.”

Per altra part ha de fracassar necessàriament, pel que es refereix al ram d’invalidesa. Efectivament, quin entusiasme pot despertar l’assegurança purament i simplement de la “invalidez permanente”? Però ja no és igual el de la vida. Per altra part, donada l’empenta amb què han començat, si ve un fracàs. No tractaran de reorganitzar-la una i altra vegada, fins a sortir amb la seva?

Ja hem dit en altres ocasions i ho hem demostrat, el mateix que altres companys, i ara ho repetim, que la P. M. N. és un perill constant per a la Mutual, que era “una espasa de Damocles” que tenim penjant sempre damunt el nostre cap¹. No comparteixo en això l’optimisme de l’amic Dr. P. Mas i Oliver en l’últim article.

La nostra situació.—Després de tot això, la nostra situació és ben clara. Pensant serenament com està plantejada nosaltres hem de veure en la P. M. N. talment una competidora nostra, una entitat que malgrat totes les atenuacions, pot

¹ Vegi’s el meu article “El centralisme dintre els Estatuts dels Col·legis de Metges”. (Núm. de juliol d’aquest BUTLLETÍ) i la posició del Dr. Mas i Oliver.